

[Justitsministeren]

det, der er formålet, nemlig at sikre efterforskningen, om det alligevel er sådan, at de pågældende, f.eks. ved transporter sammen med andre, ikke er nær så isolerede, som man tror, og derfor får oplysningerne alligevel.

Hr. Wilhjelm stillede et direkte spørgsmål – det vedrørte navnlig lovforslag nr. L 25 – om de opskruede sigtelser. Det er rigtigt, at jeg har været inde på det, det var i et svar på et onsdagsspørgsmål for kort tid siden. Hr. Wilhjelm spørger: hvordan kan man undgå, at sigtelserne bliver opskruede? Det, jeg har nævnt, er, at man i hvert fald i en del tilfælde har set, at sigtelser er blevet opretholdt, indtil statsadvokaten har fået lejlighed til at behandle sagen. Det ligger måske i nogen grad i den kompetencefordeling, man har i dag, og som jeg ikke er overbevist om at man skal opretholde, nemlig at enhver af disse sager skal forelægges for statsadvokaten. Jeg kunne godt tænke mig, at man i højere grad lod myndigheden blive hos politimesteren, således at det ikke skulle være nødvendigt altid at forelægge disse sager for statsadvokaten. Det ville samtidig medføre, tror jeg, i højere grad en pligt til på et tidligt tidspunkt at indrette sigtelserne efter, hvad de kan holde til. Det kan lettere være sådan efter det nuværende system, at man er afventende med hensyn til at skrue sigtelserne ned, om man kan bruge det udtryk, til statsadvokaten har udtalt sig.

Det vedrører ikke direkte dette forslag, men der blev spurgt, hvordan jeg kunne tænke mig man ændrede det. Jeg tror, det er et spørgsmål, man også af andre grunde bør se på, om ikke det er naturligt og rigtigt, at politimestrene får større kompetence, så de kan gennemføre sagerne uden at skulle spørge nogen, og så de også har en ret og en pligt til selv at placere sigtelserne, også med henblik på den senere tiltale.

Jeg mener altså, at der med hensyn til det forslag, hr. Wilhjelm har fremsat, og som jeg ikke kan acceptere, er andre og bedre veje, man kan gå.

Hr. Wilhjelm var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt man kunne risikere, at en varetægtsfængsling blev for lang på grund af disse sigtelser. Vi ved jo, at hvis en sigtelse er blevet rejst efter retsplejelovens § 762, stk. 2, så er det ofte sådan, at varetægtsfængsling vil finde sted, og så længe det er en sigtelse, der

kan medføre varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, kan varetægtsfængslingen jo også på den måde udstrækkes længere, end man finder det rigtigt. Jeg har derfor ønsket at pege på det problem, som det også er sket her i dag.

Jeg skal kun gøre nogle korte bemærkninger til ordførerne.

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Espersen – hvad der formentlig er fremgået af det, jeg har sagt her – at mine tanker med hensyn til ændring af reglerne om varetægtsfængsling og navnlig isolation, er at opnå en begrænsning, og det skulle gerne opnås med hensyn til længden.

Når hr. Ole Espersen og senere hr. Hagen Hagensen var inde på forslag, der har været fremsat af det konservative folkeparti, om videre adgang til at varetægtsfængsle i voldsager, så vil jeg gerne sige, at jeg ikke er sikker på, at der er samme behov for det, som der var tidligere. Mit indtryk er, at der i betydeligt omfang sker varetægtsfængslinger, når det drejer sig om voldsager, og jeg tror, der gør det i højere grad end tidligere. Det finder jeg også rigtigt. Navnlig finder jeg det rigtigt, hvor der er tale om voldsager, hvor der har været anvendt våben, eller hvor man hos de pågældende har fundet våben. Våbnenes udbredelse spiller efterhånden en så kedelig rolle for hele kriminaliteten, at det er nødvendigt at anvende de midler, man kan, for at begrænse anvendelsen af våben.

Fru Ebba Strange var inde på spørgsmålet om ransagningskendelse og aflytningskendelse og så gerne noget materiale for en begrænset periode. Jeg vil bede om, at man i retsudvalget vender tilbage til det med konkrete spørgsmål. Jeg ville også mene, at det skulle kunne lade sig gøre at få undersøgt, om man for en periode, f.eks. i Københavns politi, kan sige, i hvilket omfang man har anvendt f.eks. aflytninger. Jeg tror, det sker i ret betydeligt omfang. Det er jo tit det, der er baggrunden for, at man kan påbegynde en større efterforskning og arrestationer i narkotikasager. Jeg mener også, det er et nødvendigt middel, men jeg forstår udmærket, at man kan have interesse i at få nærmere oplysninger om, i hvilket omfang det anvendes.

De øvrige ordførere har jeg ikke bemærkninger til. Det skal forstås på den måde, at de synspunkter, der blev fremsat fra deres side med hensyn til den fremgangsmåde, vi